

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205447
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718205447.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: E. X. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXX/XX, XXX XX Q., právne zastúpený JUDr. Martin Zuberec, advokát so sídlom Jilemnického 4009/49, 036 01 Martin, IČO: 42 221 366, proti žalovaným v 1. rade V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX A., právne zastúpený JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom, L. Svobodu 2674/1, 058 01 Poprad, a v 2. rade X. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX Z. - B., právne zastúpený Mgr. Tatianou Frištíkovej, advokátkou, Štúrova 27, 040 01 Košice, o vydanie dedičstva, o odvolaní žalovaných v 1. a v 2. rade voči rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 17C/52/2018 - 392 zo dňa 03.09.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobným návrhom žalobca žiadal, aby súd určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností špecifikovaných v petite podanej žaloby a svoju žalobu odôvodnil tým, že F. M., nar. XX.XX.XXXX, zomrel dňa XX.XX.XXXX. Po nebohom poručiteľovi prebehlo dedičské konanie vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. XD/XX/XXXX. Po predbežnom vyšetrení boli k dedeniu po nebohom povolaní zákonní dedičia. Keďže poručiteľ nezanechal žiaden závet ani listinu o vydedení, z tretej zákonnej dedičskej skupiny boli k dedeniu povolaní súrodenci nebohého poručiteľa, a keďže títo zomreli, nemohli dediť. K dedeniu boli povolaní deti súrodencov. Dedičstvo po nebohom poručiteľovi nadobudli na základe právoplatného rozhodnutia v dedičskom konaní žalovaní v 1. a 2. rade. Predmetom dedenia boli nehnuteľnosti, a to byt nachádzajúci sa v kat. úz. Q., pozemky v kat. úz. A. a P. - D., M., pohľadávka poručiteľa proti Okresnému úradu Q. a dlhy. Z rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. P 26/1979 z 30.05.1979 je nepochybné, že nebohý poručiteľ F. M. uznal otcovstvo k žalobcovi a na základe predmetného rozsudku bol zverený do osobnej starostlivosti matky W. A. a bola zároveň určená aj výška výživného. Taktiež z rodného listu žalobcu vyplýva, že nebohý poručiteľ bol otcom žalobcu, keď v konaní o určenie otcovstva sp. zn. Nc/XXX/XXXX bolo uznané otcovstvo k žalobcovi. Žalobca bol v dedičskom konaní opomenutý. Ako dedič teda uplatňuje nárok v zmysle ust. § 485 Občianskeho zákonníka na vydanie dedičstva. Žalobca ako dedič v tzv. prvej dedičskej skupine má zákonnú prednosť pred žalovanými vo vzťahu k právu nadobudnúť majetok po poručiteľovi.

2. Okresný súd Poprad, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol, cit.:

„I. Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

II. U r č u j e , že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti: bytu č. XX na X. poschodí vo vchode XX v obytnom dome súp. č. XXX spoluvlastníckeho podielu vo výške 2860/109290 k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu súp. č. XXX, k pozemku parcela reg. KN-C parc.

č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 936 m² nachádzajúcich sa v kat. úz. Q. zapísaných na LV č. XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Q..

III. U r č u j e , že žalobca je vlastníkom nehnuteľností:

- nachádzajúcich sa v k.ú. A. zapísaných na LV č. XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Q.: parcely registra "C": Q.s podielom pod M. v 2/10305-inách v pomere k celku,

- nachádzajúcich sa v k.ú. A. zapísaných na LV č. XXXX. na Okresnom úrade odbor katastrálny Q. parcely registra "C ": parc.č. XX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XX mX, parc.č. XXX - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XXX mX, parc.č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XXX mX, parc.č. XXX - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XXX mX, parcely registra "E": parc. č. XXX - záhrady vo výmere XXXX mX s podielom pod B XX v 71/13740-inách v pomere k celku,

- nachádzajúcich sa v k.ú. A. zapísaných na LV č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Q.nie je poručiťel evidovaný na predmetných listoch vlastníctva)

- nachádzajúcich sa v k.ú. P. zapísaných na LV č. XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Q.: parcely registra "E": parc.č. XXX/X - lesné pozemky vo výmere 113315 m², parc.č. XXX/X - lesné pozemky vo výmere 115302 m² s podielom pod B XX v XX/XXXXXX-inách v pomere k celku,

- nachádzajúcich sa kat. úz. D. zapísaných na LV č. XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny Q.: parcely registra "C": parc.č. XXX/X/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 100 m², parcely registra "E" parc.č. XXX- lesný pozemok vo výmere 170871 m², parc.č. XXX - lesný pozemok vo výmere 140207 m², parc.č. XXX - lesný pozemok vo výmere 93635 m², parc.č. XXX - lesný pozemok vo výmere 147416 m², parc.č. XXX - lesný pozemok vo výmere 82186 m², parc.č. XXX - lesný pozemok vo výmere 220724 m², parc.č. XXX - lesný pozemok vo výmere 306634 m² s podielom pod B XXX v XX/XXXXXX-inách v pomere k celku,

- nachádzajúcich sa v k.ú. M. zapísaných na LV č. XXX, XXX, XXX na Okresnom úrade odbor katastrálny V. S. W. (nie je poručiťel evidovaný na predmetných listoch vlastníctva)

IV. U r č u j e , že žalobca je vlastníkom pohľadávky voči Okresnému úradu odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Q. titulom rozhodnutia č. XXXX/XX-Dr Ne o náhrade pozemku za odňatie nehnuteľného majetku (v kat. úz. Q. vložka XXX parcela XXXX/X - roľa o výmere 3273 m²).

V. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovaným v 1./ a 2./ rade náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku."

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, § 473 ods. 1 a § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 10 zákona č. 268/1949 Zb. o matrikách, § 19 ods. 1 predmetného zákona.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že žalobca je syn nebohého F. M., nar. XX.XX.XXXX, zomrelého XX.XX.XXXX. Súd mal preukázané, že žalobca pochádza z mimomanželského vzťahu, pričom F. M. otcovstvo k mal. žalobcovi uznal dňa XX.XX.XXXX v konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. Nc XXX/XXXX. V konaní Okresného súdu Poprad sp. zn. P XX/XXXX súd rozhodoval o zverení mal. žalobcu do osobnej starostlivosti matke a určil otcovi F. M. vyživovaciu povinnosť voči mal. žalobcovi. Otcovstvo F. M. k žalobcovi vyplýva i z rodného listu žalobcu. Pokiaľ rodný list žalobcu neobsahuje údaj o rodnom čísle rodičov je zrejmé, že v zmysle súčasnej právnej úpravy § 19 ods. 1 písm. e) zákona 154/1994 Z.z. o matrikách, úradný výpis z knihy narodení (rodný list) obsahuje i údaj o rodnom čísle rodičov. Podľa zákona 268/1949 Zb. o matrikách v znení účinnom k dátumu narodenia žalobcu t. j. XX.XX.XXXX kniha narodení dieťaťa neobsahovala údaj o rodných číslach rodičov, iba meno, priezvisko, dátum narodenia rodiča, povolanie a bydlisko rodičov. I keby povinnosť uviesť údaj o rodných číslach rodičov v rodnom liste vyplývala zo zákona, neuvedenie údajů by neznamenalo spochybnenie hodnovernosti údajů o rodičovi dieťaťa.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že pasívna legitímácia žalovaných v 1. a 2. rade vyplýva z pripojeného dedičského rozhodnutia vo veci sp. zn. 9D 84/2016, keď žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli dedením majetok po poručiteľovi F. M.. Z prostriedkov procesného útoku bolo preukázané, že k dedeniu mal byť povolaný žalobca ako zákonný dedič v tzv. prvej dedičskej skupine podľa § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako jediné dieťa neb. F. M.. Žalovaní v 1. a 2. rade boli povolaní k dedeniu ako dedičia podľa tzv. tretej dedičskej skupiny. Dedenie zo zákona v prvej skupine má prednosť pred dedením v ďalších dedičských skupinách. Predmetom žalobného návrhu je majetok vyplývajúci z obsahu dedičského rozhodnutia vo veci sp. zn. 9D 84/2016, teda okruh vecí patriacich poručiteľovi ku dňu smrti nebol sporný. Po prejednaní dedičstva bolo zistené a preukázané, že oprávneným dedičom po nebohom F. M. je žalobca, preto je dôvodné vydanie dedičstva žalovaným v 1. a 2. rade v prospech žalobcu. Na základe uvedených skutočností v súlade s citovanou právnou úpravou súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate rozsudku. Súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním z odboru genetiky analýzou DNA i návrh na výsluch svedkov Z. M. a L. Z., keď vykonanie týchto dôkazov je nevhodné a nie je potrebné pre právne posúdenie veci. Navyše znalecké dokazovanie z odboru genetiky analýzou DNA vykonané po smrti F. M. podľa názoru súdu ani nie je reálne možné.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď posúdil, že žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu s tým, že o výške trov konania súd rozhodne uznesením po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podali včas odvolanie žalovaní v 1. a v 2. rade. Žalovaný v 2. rade svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému v 2. rade voči žalobcovi plnú náhradu trov konania. Podľa názoru žalovaného v 2. rade, spôsob uplatnenia tvrdeného práva žalobcu na vydanie dedičstva formou žaloby na určenie vlastníckeho práva je neprípustný, nakoľko je v rozpore s ust. § 485 Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle ust. § 137 Civilného sporového poriadku a už len z tohto dôvodu malo dôjsť k zamietnutiu takto formulovanej žaloby žalobcu. Oprávnený dedič sa môže domáhať ochrany svojho práva na dedičstvo len spôsobom a za podmienok stanovených v ust. § 485 Občianskeho zákonníka. Podľa predmetného ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak sa po prejednaní dedičstva zistí, že oprávneným dedičom je niekto iný, je povinný ten, kto dedičstvo nadobudol, vydať oprávnenému dedičovi majetok, ktorý z dedičstva má, podľa zásad o bezdôvodnom obohatení tak, aby nemal majetkový prospech na ujmu pravého dediča. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že žaloba na ochranu oprávneného dediča je osobitným typom reivindikačnej žaloby, ktorá je obdobou žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako to jasne vyplýva z tohto zákonného ustanovenia, ktoré určuje, že nárok oprávneného dediča má byť vyporiadany podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žaloba na ochranu oprávneného dediča môže smerovať len k vydaniu dedičstva, resp. jeho časti podľa dedičského podielu, avšak nie na určenie vlastníckeho práva, čo vylučuje samotné ust. § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na predmetné zákonné ustanovenie. Z týchto dôvodov žalovaný v 2. rade nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade, ak predmetom konania majú byť nehnuteľnosti, možno žalobu formulovať aj ako žalobu na určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, keďže s ohľadom na osobitný charakter žaloby na ochranu oprávneného dediča, ktorá je obdobou žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, takýto petit nie je prípustný ani vo vzťahu k nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie navyše nevzal do úvahy, že predmetom dedenia v zmysle platnej právnej úpravy nie je len majetok ako aktíva, ale aj dlhy poručiteľa, a to pasíva, a preto žaloba na vydanie dedičstva musí obsahovať aj vyporiadanie dlhov poručiteľa, nakoľko nie je prípustné, aby oprávnenému dedičovi pripadol majetok poručiteľa, ale dlhy prejednané v predchádzajúcom dedičskom konaní zostali pôvodným dedičom. Zároveň súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo pripustil určovací petit vo vzťahu k pohľadávke, ktorá bola taktiež predmetom dedičstva a vo vzťahu, ku ktorej rozhodne nemožno vzťahovať jeho závery o potrebe zápisu do katastra nehnuteľností, keďže sa nejedná o nehnuteľnosť. Vo vzťahu k určeniu vlastníckeho práva k pohľadávke bol preto petit žaloby rozhodne neprípustný a nebolo možné mu vyhovieť. Tieto závery podporuje aj procesnoprávna úprava jednotlivých typov žalôb podľa ust. § 137 CSP, ktorá je jasne založená na preferencii žalôb na plnenie vo vzťahu k určovacím žalobám. Rovnako je vylúčená žaloba na určenie právnej skutočnosti, ktorá je podľa ust. § 137 písm. d) CSP prípustná len, ak to vyplýva z osobitného predpisu, čo nie je tento prípad. Súd si nesprávne osvojil závery rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/300/2011, a to z toho dôvodu, že tento vychádza ešte z predchádzajúcej právnej úpravy Občianskeho súdneho

poriadku a nie z Civilného súdneho poriadku, preto logicky ani nezohľadňuje novú koncepciu typov žalôb v zmysle vyššie citovaného ustanovenia CSP žalovaným v 2. rade. Navyše sa zjavne jedná o názor ojedinelý, nakoľko z ustálenej rozhodovacej praxe je zrejmé, že aj v prípade, ak predmetom dedenia boli nehnuteľnosti, žaloba na ochranu oprávneného dediča vždy smerovala k ich vydaniu. V tomto poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/62/2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoD/29/2013 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/24/2017. Vzhľadom na tieto skutočnosti, podľa názoru žalovaného v 2. rade, určovacia žaloba žalobcu nie je prípustná, nakoľko nerešpektuje spôsob uplatnenia ochrany oprávneného dediča podľa osobitnej právnej úpravy uvedenej v ust. § 485 Občianskeho zákonníka. Zároveň druhou podstatnou skutočnosťou je, že žaloba žalobcu je nesprávna a zmätočná, pretože žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva k neexistujúcim spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach, v dôsledku čoho je aj rozsudok súdu prvej inštancie nevykonateľný a nespôsobilý na zápis v katastri nehnuteľností. Žalobca sa v žalobe domáhal určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu zapísanému pod B XXX vo výške 2/10305 k celku na LV č. XXXX, v kat. úz. A., obec A., vo vzťahu v žalobe označeným pozemkom. Z výpisu z LV č. XXXX, kat. úz. A., ktorý bol prílohou žaloby je však zrejmé, že pod položkou B XXX nie je na danom LV zapísaný žiaden spoluvlastnícky podiel. Žaloba z tohto dôvodu v tejto časti smeruje k určeniu vlastníckeho práva k neexistujúcemu spoluvlastníckemu podielu, čo nemožno považovať za riadne uplatnenie práva oprávneného dediča aj v prípade, ak by určovacia žaloba bola prípustná. Súd prvej inštancie zároveň rozhodol v rozpore so zásadou ne ultra petitem, nakoľko do výroku zahrnul aj pozemky, ku ktorým žalobca v žalobe o určenie vlastníckeho práva nežiadal alebo ich označil nesprávnym spôsobom, napr. parcela CKN č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XXX, čo je samozrejme neprípustné. Rovnako nesprávne si žalobca uplatnil svoj nárok oprávneného dediča aj vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX, kat. úz. A. a na LV č. XXX, kat. úz. D., nakoľko žalobou uplatnený spoluvlastnícky podiel zapísaný na LV č. XXXX pod B XX ani spoluvlastnícky podiel zapísaný na LV č. XXX v čase podania žaloby, ani v čase rozhodnutia súdu neexistoval. Pokiaľ sa týka spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, kat. úz. P., žiaden list vlastníctva s týmto číslom podľa údajov katastra nehnuteľností neexistuje a z tohto dôvodu je napadnutý rozsudok aj v tejto časti úplne nevykonateľný. Čo sa týka ďalších spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX v kat. úz. A. a na LV č. XXX, XXX a XXX v kat. úz. M., na ktorých poručiteľ ani nikdy nebol evidovaný a tu je žalobcom požadovaný návrh na určenie vlastníckeho práva úplne neprípustný a neurčitý, keďže žalobca sa nemôže domáhať určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom, vo vzťahu ku ktorým poručiteľ ani nebol zapísaný ako ich spoluvlastník, navyše bez akejkoľvek konkretizácie. Súd prvej inštancie tak tieto zásadné nedostatky žaloby vôbec neriešil a údaje z predložených listov vlastníctva vôbec nebral do úvahy, v dôsledku čoho dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie tak zaťažil závažnými vadami, ktoré spôsobujú nesprávnosť napadnutého rozsudku aj v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. d) CSP. Zároveň sa žalobca podanou žalobou domáhal vlastníctva pohľadávky vo väčšom rozsahu, ako to vyplývalo z dedičského konania sp. zn. 9D/84/2016. Žalovaný v 2. rade nesúhlasil ani so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti, že nebohý poručiteľ F. M. bol otcom žalobcu, keďže tieto závery súdu považuje za nepodložené a minimálne predčasné. Primárnym dôkazom preukazujúcim skutočnosť, kto je otcom dieťaťa, je rodný list, avšak len za predpokladu, že obsahuje všetky náležitosti, na základe ktorých sa stáva verejnou listinou. Žalobca v tejto súvislosti síce predložil rodný list s dátumom vydania 01.08.2018, avšak tento neobsahoval zákonné náležitosti podľa súčasne platnej právnej úpravy ani podľa právnej úpravy platnej v čase narodenia žalobcu. Absencia zákonných náležitostí rodného listu preto spôsobuje, že ho nemožno považovať za verejnú listinu, teda ani za hodnoverný dôkaz preukazujúci otcovstvo neb. F. M.. Túto skutočnosť nepreukazuje ani rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. P/26/1979, ktorý obsahuje len výkon práv a povinností k mal. žalobcovi, avšak nie určenie, či uznanie otcovstva. V situácii, keď žalobca mal pochádzať z mimomanželského zväzku a rodný list pre absenciu zákonných údajov nemožno považovať za hodnoverný doklad, jediným hodnoverným dôkazom preukazujúcim otcovstvo poručiteľa mohla byť listina o uznaní otcovstva alebo súdne konanie a rozhodnutie o určení otcovstva. Žalobca sa v tejto súvislosti odvolával na rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. Nc/132/1978, tento rozsudok však súdu prvej inštancie nikdy nepredložil. Žalovaný v 2. rade zároveň z opatrnosti podal odvolanie aj voči II. výroku napadnutého rozsudku, i keď sa tento výrok priamo týka žalovaného v 1. rade, avšak s ohľadom na to, že pôvodné dedičské konanie skončilo schválením dedičskej dohody, žalovaný v 2. rade má za to, že sa jedná o vzájomne prepojené výroky, ohľadom ktorých nemožno rozhodovať samostatne. Zároveň žiadal, aby odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietá a priznáva žalovanému v 2. rade voči žalobcovi plnú náhradu trov prvostupňového konania a zároveň konania pred súdom prvej inštancie,

resp. navrhol, aby odvolací súd vec zrušil a podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaný v 1. rade svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok napadá v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, pričom súd prvej inštancie vydal rozsudok, ktorý je nepreskúmateľný, bol vydaný na základe nevykonania navrhnutých dôkazov, súd v tomto rozhodnutí dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil dvoma vetami v bode č. 26 odôvodnenia napádaného rozsudku, aby následne len skonštatoval, že dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Takéto odôvodnenie rozsudku nezodpovedá zásadám riadneho a dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolacie dôvody sú dané aj tým, že súd sa nevysporiadal s prostriedkami procesnej obrany žalovaného v 1. rade v jeho vyjadrení k žalobe, kde žalovaný v 1. rade okrem iného namietal, že v zmysle súčasnej platnej právnej úpravy § 137 Civilného sporového poriadku sa daný typ žaloby nepripúšťa, nakoľko sa nejedná o určovací žalobu, ale o žalobu o určení právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku. Taká žaloba je však prípustná len vtedy, ak to vyplýva z osobitného predpisu, pričom v danom prípade žaloba žalobcu procesne prípustná v zmysle súčasnej právnej úpravy nie je. Namietal takisto nesprávnosť petitu, ktorý žalobca formuloval v zmysle, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností, takýto petit však nie je prípustný v žalobe o vydanie dedičstva, keďže prejudikuje rozhodnutie dedičského súdu. Oprávnenie rozhodnúť kto je dedičom a v akom podiele nadobúda dedičstvo je oprávnený jedine súd, resp. notár v dedičskom konaní ako forme civilného mimosporového konania, a nie súd v sporovom konaní. Nesprávne znenie petitu je takým nedostatkom žaloby, ktorý sám o sebe spôsobuje to, že súd bez skúmaní ďalších okolností musí žalobu zamietnuť. Svoje tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci žalovaný v 1. rade dokladal aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to konkrétne uznesením sp. zn. IV. ÚS 404/2013 - 12 zo dňa 26.06.2013.. Z citovaného uznesenia Ústavného súdu SR vyplýva, že tento sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, krajského súdu i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci, že žaloba, tzv. opomenutého dediča podľa ust. § 485 Občianskeho zákonníka, musí mať petit znejúci, že vec patrí do dedičstva a nie petit o určení vlastníckeho práva, teda, že žalobca je vlastníkom veci. Tento právny názor Ústavného súdu SR zároveň zahŕňa aj to, že takýto nedostatok žalobného petitu má za následok zamietnutie žaloby len z dôvodu zle formulovaného petitu. Súd prvej inštancie nerešpektoval tento právny názor. Z týchto skutočností jednoznačne vyplýva, že žalobca svoj petit formuloval nesprávne a súd vyhovením takémuto petitu porušil zákon a vec nesprávne právne posúdil. Zároveň vznikla paradoxná situácia, keď žalobca sa domáha vydania dedičstva po poručiťovi, ktorého meno nie je spomenuté v žiadnom výroku rozsudku, čiže aj z tejto skutočnosti je zrejmé, že výroky súdu prvej inštancie sú nesprávne a nezákonné a po formálnej stránke vo vzťahu k vydaniu dedičstva po konkrétnom poručiťovi aj nevykonateľné. Súd prvej inštancie sa touto relevantnou obranou v odôvodnení svojho rozhodnutia absolútne nezaoberal a nedal na ňu ani žiadnu odpoveď. Z tohto dôvodu napádané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov z pohľadu posúdenia rozhodujúcej argumentácie strán sporu. Žalobcom predložené dôkazy zároveň v žiadnom prípade nemôžu viesť k jednoznačnému záveru, že žalobca je synom F. M.. Zároveň odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP je daný tým, že súd odmietol vykonať dôkaz znaleckým posudkom, a to testom DNA matky žalobcu, poručiťľa a žalobcu a výsluchom svedka W. A., pričom tieto skutočnosti mali preukázať, či žalobca je synom poručiťľa F. M.. Nevykonaním týchto dôkazov súd dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, že žalobca je synom poručiťľa F. M.. Žalovaný v 1. rade zároveň uviedol, že žalobca sa nikdy počas života poručiťľa o tomto nezaujímal, nikdy ho dokonca ani nekontaktoval a tieto skutočnosti znamenajú, že aj keby žalobca bol synom poručiťľa, tak takýmto svojím konaním hrubým spôsobom porušil dobré mravy. Súd prvej inštancie sa rovnako nezaoberal a ani sa nevysporiadal s obranou žalovaného v 1. rade o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Z obsahu dedičského spisu totiž vyplýva, že účastníkmi dedičského konania boli X. M. a Z. R., netere neb. F. M., ktoré by pre úspech žaloby žalobcu nevyhnutne mali byť aj stranou v konaní o vydanie dedičstva. K tejto obrane žalovaného súd prvej inštancie nezaujal žiadne stanovisko, čo robí jeho rozhodnutie v tomto smere opätovne nepreskúmateľné a trpiace vadami § 365 ods. 1 písm. b) a písm. d) Civilného sporového poriadku. V tomto smere je teda rozsudok nezákonný aj z titulu nedostatku pasívnej legitímácie a žalovanými mali byť aj X. M. a Q. M.. Žalovaný v 1. rade v závere svojho odvolania poukázal aj na zmätočnosť rozsudku, ktorá spočíva v nesprávnom označení pozemkov, veľkosti spoluvlastníckych podielov oproti údajom uvedeným v katastrálnom operáte. Z tohto dôvodu žalovaný v 1. rade navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, rozsudok v celom rozsahu zamietne, alebo aby zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym zisteniam, správne vyhodnotil dôkazy predložené a vykonané v prvostupňovom konaní a správne rozhodol vo veci samej. V tomto poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.03.2005 sp. zn. II. ÚS/78/05. Zároveň zastáva právny názor, že rozsudok súdu prvej inštancie je preskúmateľný. Ohľadom žaloby oprávneného dediča, podľa názoru žalobcu platí, že ak je predmetom ochrany právo k nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností, možno žalovať na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti tak, aby rozhodnutie súdu mohlo byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. V prípade žaloby oprávneného dediča ide o osobitnú žalobu, ktorá má oporu v ustanoveniach hmotného práva. Podľa názoru žalobcu, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/300/2011 zo dňa 03.05.2012 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 3Cdo/59/2002 je aplikovateľný aj v prípade novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Zároveň mal za to, že petit ohľadne pohľadávky vzhľadom na to, že predmetom tejto žaloby je aj vyporiadanie iných práv a povinností, je správny. Zároveň zastával právny názor, že žalobca vyvrátil právnu domnienku subjektívneho dedičského práva žalovaných. Žalobca relevantnými dôkazmi preukázal, že je biologickým synom neb. F. M.. V rozsudku Okresného súdu Poprad pod bodom 18. súd prvej inštancie zistil, že pred konaním P 26/1979 bolo vedené konanie Nc/132/1978, v ktorom dňa 26.01.1979 F. M. uznal otcovstvo k mal. X. A., nar. XX.XX.XXXX. Zároveň žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/13/2009 z 24.10.2010, v zmysle ktorého ten, kto spochybňuje pravdivosť verejnej listiny, nesie dôkazné bremeno a musí vierohodne dokázať, že uvádzané údaje a skutočnosti nie sú pravdivé. Inak nie je možné zbaviť verejnú listinu jej dôkaznej sily. Žalobca zastáva názor, že pravdivosť verejnej listiny, a to rodného listu žalobcu, nie je argumentáciou žalovaného v 2. rade spochybnená. Žalovaný v 2. rade v odvolaní nepreukázal, že uvádzané údaje a skutočnosti v rodnom liste žalobcu nie sú pravdivé. Poukazuje iba na chýbajúce náležitosti rodného listu. Rovnako zastával názor, že okruh žalovaných je určený správne a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/21/2010 zo 14.09.2011 a 3Cdo/192/2004.

10. Žalovaný v 1. rade podal písomnú odvoláciu repliku, v ktorej uviedol, že trvá na tom, že žalobca nesprávne formuloval žalobný petit a súd na základe tohto vydal nezákonný rozsudok. V konaní postavených hmotnoprávne na § 485 Občianskeho zákonníka má oprávnený dedič právo na vydanie majetku podľa zásad o bezdôvodnom obohatení, a to proti tomu, kto dedičstvo nadobudol. Formulácia žalobného petitu v takom prípade musí znieť, že žalovaný je povinný do dedičstva vydať určitú vec, a to či už hnuťelnú alebo nehnuteľnú. Judikatúra súdov Českej republiky nie je v Slovenskej republike aplikovateľná, a to najmä v prípade, ak judikatúra slovenských súdov je odlišná. V tomto smere žalovaný opätovne preukázal uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS/404/2013 - 12 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Cdo/185/2011, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline 10Co/13/2011 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín 5C/107/2010. Žalobca nikdy nebol vlastníkom predmetného bytu č. XX, zapísaného na LV č. XXXX v obci katastrálne územie Q., a teda nemôže tvrdiť a žiadať, že je teraz vlastníkom bytu, keďže vlastníkom bytu bol v minulosti porúčiteľ a žalobca má právo žiadať len o vydanie tohto bytu do dedičstva. Civilný súd v sporovom konaní nemôže suplovať rozhodnutie dedičského súdu v mimosporovom konaní. Žalovaný v 1. rade naďalej nesúhlasil s tým, že žalobca vyvrátil právnu domnienku subjektívneho dedičského práva žalovaných. Predložený rodný list žalobcu nie je perfektnou verejnou listinou, lebo neobsahuje rodné čísla rodičov a dieťaťa a takisto nebol v konaní predložený rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. Nc/132/1998, ktorý by mal určiť otcovstvo porúčiteľa k žalobcovi. Čo sa týka vecnej legitímácie, žalovaný v 1. rade naďalej trval na tom, že konanie trpí nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie, keďže žalovanými neboli ďalší dedičia, a to X. M. a Q. M.. Žalobca túto skutočnosť nevyvrátil citovaným uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/21/2010 a ani rozsudkom Najvyššieho súdu SR 3Cdo/192/2004, ktoré zjavne s prejednávanou vecou nesúvisia.

11. Žalovaný v 2. rade podal písomnú odvoláciu repliku, v ktorej uviedol, že naďalej trvá na tom, že spôsob uplatnenia tvrdeného práva žalobcu na vydanie dedičstva formou žaloby o určenie vlastníckeho práva nie je prípustný. Osoba, ktorá sa považuje za opomenutého oprávneného dediča sa môže domáhať ochrany svojho práva a dedičstva len spôsobom a za podmienok stanovených v ust. § 485 Občianskeho zákonníka. K tomuto záveru je nutné dospieť aj na základe systematického výkladu ust. § 485 Občianskeho zákonníka, ktorý výslovne stanovuje, že vydania dedičstva sa možno domáhať len podľa zásad o vydaní bezdôvodnom obohatení. Pokiaľ žalobca opakovane poukazuje na závery rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/300/2011 zo dňa 03.05.2012, ktoré pripúšťajú žalovať na určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnostiam, žalovaný v 2. rade trvá na tom, že

tieto závery nereflektujú súčasnú platnú systematiku a prípustnosť určovacích žalôb podľa Civilného sporového poriadku, keď navyše sa jedná o zjavne ojedinelý názor s prihliadnutím na prevažujúcu judikatúru, a to rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/62/2015 zo dňa 26.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoD/29/2013 zo dňa 30.06.2014, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/24/2017 zo dňa 23.10.2017. Tieto závery sa týkajú výlučne nehnuteľností a žiadnym spôsobom sa netýkajú pohľadávok, ktoré sú súčasťou dedičstva, vo vzťahu ku ktorým rozhodne nemožno žalovať o určenie vlastníckeho práva k pohľadávke. Navyše žalobca žiadnym spôsobom neozrejmil, z akého dôvodu sa podanou žalobou domáhal vlastníctva pohľadávky vo väčšom rozsahu, ako to vyplývalo z dedičského uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 9D/84/2016 zo dňa 23.01.2017, z ktorého je zrejmé, že predmetom dedičstva po poručiteľovi bola pohľadávka poručiteľa len v rozsahu 1-ice tejto pohľadávky a nie celá pohľadávka tak, ako to žiadal určiť žalobca. Naďalej žalovaný v 2. rade trval na svojom tvrdení, že výroková časť rozhodnutia súdu prvej inštancie obsahuje určenie vlastníckeho práva k neexistujúcim spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach. Rovnako tak trval na svojom tvrdení, že súd nemôže vo veci rozhodovať v rozpore so zásadou ne ultra petitem a do výroku zahrnúť aj pozemky, ku ktorým žalobca v žalobe o určenie vlastníckeho práva sa vôbec nedomáhal, čo je rozhodne v civilnom sporovom konaní neprípustné. K dôkaznému bremenu a argumentácii žalobcu týkajúcej sa verejných listín, žalovaný v 2. rade uviedol, že rodný list predložený žalobcom atribúty verejnej listiny rozhodne nespĺňa, keďže žalobcom predložený rodný list s dátumom vydania 01.08.2018 neobsahuje zákonné náležitosti podľa súčasnej platnej právnej úpravy ani podľa právnej úpravy platnej v čase narodenia žalobcu. Z tohto dôvodu vo vzťahu k nemu nemožno uplatňovať domnienku prezumpcie správnosti verejných listín, ani ho považovať za hodnoverný dôkaz na preukázanie údajného dedičského nároku žalobcu titulom jeho vzťahu k poručiteľovi.

12. Sporové strany písomné odvolacie dupliky vo veci nepodali.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, a to bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1., ako aj žalovaného v 2. rade je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné

úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

17. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

18. Odvolací súd všetky vznesené odvolacie námietky, či už žalovaného v 1. alebo v 2. rade považuje za dôvodné. V prvom rade súd prvej inštancie žiadnym spôsobom vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo pripustil určovací petit vo vzťahu k prejednávanej nehnuteľnosti a už vôbec nie, prečo ho pripustil vo vzťahu k samotnej pohľadávke. Z jednotlivých výpisov listov vlastníctva v porovnaní s výrokovou časťou rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd priznal vlastnícke právo k neexistujúcim spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach, v dôsledku čoho rozhodnutie súdu prvej inštancie je nevykonateľné a nespôsobilé na zápis v katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie zároveň rozhodol aj v rozpore so zásadou ne ultra petitem, nakoľko do výroku svojho rozhodnutia zahrnul aj pozemky, ku ktorým žalobca v žalobe o určenie vlastníckeho práva vôbec nežiadal. Súd prvej inštancie konštatoval, že dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pričom svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, a toto nezodpovedá zásadám riadneho a dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nedal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom žaloby, čím spôsobil, že jeho rozhodnutie je v tomto smere nepreskúmateľné.

19. Uvedené platí aj o závere súdu prvej inštancie, keď dospel k skutkovému záveru, že žalobca je biologickým synom neb. F. M.. Predmetná odvolacia námietka bola vznesená už pred súdom prvej inštancie, keď žalovaní namietali, že podľa ich názoru jedine rozhodnutie súdu o určení alebo uznaní otcovstva môže takúto skutočnosť preukázať.

20. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí riadne nezaoberal ani námietkou žalovaných o uplatnení pohľadávky vo väčšom rozsahu, ako to vyplývalo z dedičského konania v ktorom vydané uznesenie zo dňa 23.01.2019 pod sp. zn. 9D/847/2016, keď podľa názoru žalovaných predmetom dedičstva bola iba 1 predmetnej pohľadávky.

21. Rovnako sa súd prvej inštancie nezaoberal ani nevyporiadal s argumentáciou žalovaného v 1. rade v podobe prostriedku procesnej obrany predstavujúcej vyjadrenie žalovaného v 1. rade k samotnej žalobe, že daný typ žaloby je neprípustný, nakoľko sa nejedná o určovaciu žalobu, ale o žalobu o určení právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, pričom v zmysle súčasnej právnej úpravy takáto žaloba prípustná nie je. Rovnako sa nevyporiadal s právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 404/2013 - 12 zo dňa 26.06.2013, na ktoré žalovaný v 1. rade poukázal. Súd prvej inštancie sa teda žiadnym spôsobom nezaoberal a ani sa nevyporiadal s obranou žalovaného v 1. rade o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

22. Z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie je zmätočný, keď vo svojej výrokovej časti vychádza z nesprávneho označenia pozemkov, ich veľkosti a spoluvlastníckych podielov, oproti údajom uvedeným v katastrálnom operáte, nezaoberala sa námietkou žalovaných o uplatnení pohľadávky vo väčšom rozsahu, ako to vyplývalo z dedičského konania a bez pripojenia ním uvádzaných spisov dospel k skutkovému záveru, že žalobca je biologickým synom neb. F. M..

23. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa všetkými vznesenými odvolacími námietkami žalovaných v 1. a 2. rade z ktorých väčšina už bola vznesená počas konania pred súdom prvej inštancie a riadne sa s nimi vysporiadať. V prvom rade sa bude zaoberať judikatúrou súdov Slovenskej republiky, na ktorú žalovaní v 1. a 2. rade poukazujú a posúdi prípustnosť podania predmetnej

žaloby v zmysle ust. § 137 Civilného sporového poriadku v kontexte ust. § 485 Občianskeho zákonníka. V prípade prípustnosti takejto žaloby súd prvej inštancie sa bude zaoberať správnym označením pozemkov a veľkosťou spoluvlastníckych podielov tak, aby zodpovedali údajom uvedeným v katastrálnom operáte. Rovnako bude povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s namietaným nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie tak, ako ju vzniesli žalovaní v 1. a 2. rade, námietkou žalovaných o uplatnení pohľadávky vo väčšom rozsahu, ako to vyplývalo z dedičského konania s tým že zabezpečí pripojenie spisu vedeného pod sp. zn. 9D/847/2016 a za účelom zistenia či žalobca je biologickým synom neb. F. M. zabezpečí aj pripojenie spisov vedených pod sp. zn. P 26/1979 a NC 132/1978. Vyhodnotenie týchto skutočností uvedie v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zásadám riadneho a dostatočného odôvodnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. § 396 ods. 3 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené, a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a je povinný dôsledne rešpektovať inštruktívnu časť odôvodnenia odvolacieho súdu.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).